

เทศบัญญัติเทศบาลตำบลศรีสุนทร
เรื่อง การควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์
พ.ศ.๒๕๕๙

เทศบาลตำบลศรีสุนทร
อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต

บันทึก

หลักการและเหตุผล

ประกอบเทศบัญญัติเทศบาลตำบลศรีสุนทร
เรื่อง การควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์

พ.ศ.๒๕๕๙

หลักการ

เพื่อให้มีเทศบัญญัติเทศบาลตำบลศรีสุนทร เรื่อง การควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ.๒๕๕๙ ไว้ใช้บังคับในเขตเทศบาลตำบลศรีสุนทร

เหตุผล

เพื่อเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขและอัตราค่าบริการ ควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ เพื่อบังคับใช้ในเขตเทศบาลตำบลศรีสุนทร โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.๒๔๙๖ และแก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ.๒๕๕๒ ประกอบพระราชบัญญัติ ควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ.๒๕๓๕ เทศบาลตำบลศรีสุนทร จึงสมควรตราเทศบัญญัติการ ควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ เพื่อบังคับใช้ในเขตเทศบาลตำบลศรีสุนทร

เทศบัญญัติเทศบาลตำบลศรีสุนทร
เรื่อง การควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์

พ.ศ.๒๕๕๙

.....

โดยที่เป็นการสมควรตราเทศบัญญัติเทศบาลตำบลศรีสุนทร ว่าด้วยการควบคุมการควบคุม
การฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.๒๔๙๖ และที่แก้ไข
เพิ่มเติม และพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ.๒๕๓๕ เทศบาลตำบลศรีสุนทร
โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาลตำบลศรีสุนทรและผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต จึงตราเทศบัญญัติไว้
ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาลตำบลศรีสุนทร เรื่อง การควบคุมการฆ่า
สัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ.๒๕๕๙”

ข้อ ๒ เทศบัญญัติฉบับนี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาลตำบลศรีสุนทร ตั้งแต่เมื่อได้ประกาศไว้
โดยเปิดเผยที่สำนักงานเทศบาลตำบลศรีสุนทรแล้วเจ็ดวัน

ข้อ ๓ บรรดาเทศบัญญัติ ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศหรือคำสั่งอื่นใด ซึ่งขัดหรือแย้งกับ
เทศบัญญัตินี้ ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ในเทศบัญญัตินี้

“สัตว์” หมายความว่า สัตว์ที่มีใช้สัตว์ป่า และหมายความเฉพาะโค กระบือ แพะ แกะ สุกร
และสัตว์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“เนื้อสัตว์” หมายความว่า เนื้อหรือสัตว์อื่นของสัตว์ที่ตายแล้ว ซึ่งมีได้ปรุงแต่งให้เป็นอาหาร
หรือมีได้ปรุงแต่งเพื่อให้คงอยู่ไม่เปื่อยเน่า ทั้งนี้ ไม่ว่าจะอยู่ในร่างแห่งสัตว์นั้นหรือชำแหละแล้ว

“โรงพักสัตว์” หมายความว่า สถานที่พักสัตว์หรือกักสัตว์ก่อนทำการฆ่า

“โรงฆ่าสัตว์” หมายความว่า สถานที่ที่กำหนดให้ทำการฆ่าสัตว์ตามเทศบัญญัตินี้

“พนักงานตรวจโรคสัตว์” หมายความว่า สัตวแพทย์หรือบุคคลอื่น ผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น
แต่งตั้งให้มีอำนาจหน้าที่ตรวจโรคซึ่งมีในสัตว์หรือเนื้อสัตว์

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรีตำบลศรีสุนทร

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่งตั้งให้ปฏิบัติตามเทศบัญญัติ

ข้อ ๕ เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ เพื่อปฏิบัติตามเทศบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกประกาศกำหนด ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดที่ตั้ง เนื้อที่ แผนผัง และหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้าง และสุขลักษณะของโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์

(๒) กำหนดวัน เวลาเปิดและปิดโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้ผู้ประกอบการปฏิบัติ เกี่ยวกับการดูแลรักษาความสะอาดเรียบร้อยภายในโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ให้ถูกต้องตามสุขลักษณะและอนามัย การจัดให้มีที่รวบรวมหรือกำจัดสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย การระบายน้ำทิ้ง การระบายอากาศ การจัดให้มีการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและป้องกันการระบาดของโรคติดต่อ

ข้อ ๖ ผู้ใดมีความประสงค์จะตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ให้ขอรับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมาย ตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในเทศบัญญัตินี้

คำขอรับใบอนุญาตให้เป็นไปตามแบบที่เทศบัญญัตินี้กำหนด แต่อย่างน้อยต้องมีรายการดังต่อไปนี้

(๑) วัน เดือน ปี ที่ยื่นคำขอรับใบอนุญาต

(๒) ชื่อและที่อยู่ของผู้ขอรับใบอนุญาต ถ้าผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นนิติบุคคลต้องยื่นเอกสาร

(๓) หลักฐานหรือสำเนาแสดงการเป็นนิติบุคคลพร้อมกับคำขอด้วยสถานที่ตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์

เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายได้รับคำขอตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายตรวจพิจารณาว่าผู้ขอรับใบอนุญาต ได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในเทศบัญญัตินี้หรือไม่ แล้วดำเนินการออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอ

ข้อ ๗ ถ้าผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นไปโดยไม่ถูกต้อง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งให้แก้ไขให้ถูกต้องภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มีการแจ้ง ถ้าผู้ขอรับไม่มาแก้ไขให้ถูกต้อง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งให้การขอรับใบอนุญาตตามข้อ ๖ เป็นอันสิ้นผล

ถ้าผู้ขอรับใบอนุญาตได้แก้ไขให้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนดตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอรับใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอรับใบอนุญาตที่ถูกต้อง

ข้อ ๘ ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้ ณ ที่เปิดเผยและเห็นได้ง่ายในโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ของตนเอง

ข้อ ๙ ในกรณีใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ สูญหาย บุปสลาย หรือถูกทำลายให้ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ยื่นคำขอรับใบแทนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบการสูญหาย บุปสลาย หรือถูกทำลาย

ข้อ ๑๐ ผู้ใดมีความประสงค์จะฆ่าสัตว์ให้แจ้งจำนวนสัตว์ที่จะฆ่า วันและเวลาที่จะดำเนินการฆ่าสัตว์ และชื่อของโรงฆ่าสัตว์ตามแบบที่เทศบัญญัตินี้กำหนดต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ และเสียอากรการฆ่าสัตว์ตามอัตราที่กำหนดในท้ายเทศบัญญัตินี้

ในกรณีเป็นโรงฆ่าสัตว์ของราชการส่วนท้องถิ่นหรือหน่วยราชการอื่นใด ที่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี ให้เสียค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์และค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์ตามอัตราที่กำหนดในท้ายเทศบัญญัตินี้ด้วย

เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ออกหลักฐานการรับแจ้งเป็นหนังสือให้แก่ผู้ที่ประสงค์จะฆ่าสัตว์ โดยกำหนดวันและเวลาในการฆ่าสัตว์ดังกล่าวตามแบบที่เทศบัญญัตินี้กำหนด

ข้อ ๑๑ เมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ได้ไม่เกินครั้งละหนึ่งเดือน

ข้อ ๑๒ เมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตเคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตแล้วมากระทำความผิดในเหตุอย่างเดียวกันอีกภายในหนึ่งปี ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

ข้อ ๑๓ ก่อนสั่งพักใช้ใบอนุญาตข้อ ๑๑ หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตามข้อ ๑๒ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือผู้ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นมอบหมายมีหนังสือเตือนให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติให้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด

การส่งหนังสือเตือนตามวรรคหนึ่งให้แก่ผู้รับใบอนุญาตในกรณีที่ไม่พบตัวผู้รับใบอนุญาต ให้ปิดหนังสือเตือนไว้ ณ สถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตและให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตได้รับทราบคำเตือนนั้นแล้วตั้งแต่วันปิดหนังสือเตือน

ข้อ ๑๔ ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตถูกสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตตามข้อ ๑๑ และข้อ ๑๒ ให้นำข้อ ๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๑๕ ภายใต้บังคับข้อ ๑๗ ให้ผู้ที่ประสงค์จะฆ่าสัตว์นำสัตว์ไปยังโรงฆ่าสัตว์และจะต้องฆ่าสัตว์นั้นในโรงฆ่าสัตว์ตามวันและเวลาที่เจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดตามข้อ ๑๐ วรรคสาม

ข้อ ๑๖ ห้ามมิให้ผู้ใดนำสัตว์ออกจากโรงพักสัตว์หรือโรงฆ่าสัตว์ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

ข้อ ๑๗ ในกรณีดังต่อไปนี้ จะฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์ได้ แต่ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดในเทศบัญญัตินี้

(๑) การฆ่าสัตว์ซึ่งต้องฆ่า ณ ที่ใดที่หนึ่งโดยเฉพาะตามพิธีกรรมในทางศาสนา

(๒) การฆ่าสัตว์ในท้องที่ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตประกาศเป็นครั้งคราวว่าเป็นท้องที่กีดกันและจำเป็นต้องฆ่าสัตว์ในท้องที่นั้น

(๓) การฆ่าสัตว์ในกรณีที่มีเหตุสมควรพิเศษ

ข้อ ๑๘ ในกรณีที่พนักงานตรวจโรคสัตว์ มีเหตุควรสงสัยว่าสัตว์ที่จะฆ่านั้นเป็นโรคระบาดหรือเป็นโรคหรือมีลักษณะที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เช่นนั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจงดการฆ่าสัตว์และแยกสัตว์นั้นไว้เพื่อตรวจพิสูจน์ได้

ภายหลังที่ได้ทำการตรวจพิสูจน์แล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่อาจมีคำสั่งให้งดการฆ่าสัตว์นั้นได้ ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่จะฆ่านั้นเป็นโรคระบาดหรือเป็นโรคหรือมีลักษณะที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เช่นนั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่คืนเงินอากรและค่าธรรมเนียมให้แก่ผู้ที่ประสงค์จะฆ่าสัตว์นั้น

ข้อ ๑๙ เมื่อได้ฆ่าสัตว์แล้ว ห้ามมิให้ผู้ใดนำเนื้อสัตว์ออกจากโรงฆ่าสัตว์ก่อนที่เจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ประทับตรารับรองให้จำหน่ายที่เนื้อสัตว์นั้นแล้ว

ในกรณีที่ปรากฏแก่พนักงานตรวจโรคสัตว์ ว่าเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ได้ฆ่าเป็นโรคหรือมีลักษณะที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เช่นนั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจทำลายเนื้อสัตว์นั้นเสียทั้งตัวหรือบางส่วน

ข้อ ๒๐ ผู้ใดประสงค์จะจำหน่ายเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายเอง หรือที่มีได้ถูกฆ่าตามเทศบัญญัตินี้ ให้นำเนื้อสัตว์ของสัตว์นั้น ซึ่งอยู่ในสภาพที่ยังมิได้ชำแหละไปให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ตรวจ หรือในกรณีมีเหตุสมควรจะขอให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ไปตรวจเนื้อสัตว์นั้นก็ได้ ทั้งนี้โดยเสียค่าธรรมเนียมตามอัตราที่เทศบัญญัตินี้กำหนด เมื่อพนักงานตรวจโรคสัตว์ได้ตรวจแล้วเห็นว่าเป็นเนื้อสัตว์ที่ควรใช้เป็นอาหารได้ ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประทับตรารับรองให้จำหน่ายที่เนื้อสัตว์นั้นแล้วจึงให้จำหน่ายได้

ในกรณีที่พนักงานตรวจโรคสัตว์เห็นว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ให้นำข้อ ๑๙ วรรคสอง มาบังคับใช้โดยอนุโลม

ข้อ ๒๑ ห้ามมิให้ผู้ใดจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งเนื้อสัตว์ที่ถูกฆ่าโดยมิได้แจ้งตามข้อ ๑๐ วรรคหนึ่ง

ข้อ ๒๒ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามข้อ ๖ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

ข้อ ๒๓ ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์และการฆ่าสัตว์ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามข้อ ๘ หรือข้อ ๙ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

ข้อ ๒๔ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามข้อ ๑๕ ข้อ ๒๐ ข้อ ๒๒ หรือข้อ ๒๕ ต้องระวางโทษ ดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าเป็นโคหรือกระบือ ปรับตัวละไม่เกินห้าร้อยบาทตามรายตัวสัตว์ที่ฆ่า

(๒) ถ้าเป็นสัตว์นอกจากโคหรือกระบือ ปรับตัวละไม่เกินสองร้อยบาทเรียงตามรายตัวสัตว์

ที่ฆ่า

ข้อ ๒๕ ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ผู้ใดฆ่าสัตว์เกินจำนวนสัตว์ที่ผู้ประสงค์จะฆ่าได้แจ้งไว้ตามข้อ ๑๕ ต้องระวางโทษปรับเรียงตามรายตัวสัตว์ที่ฆ่าเกินจำนวนตัวละไม่เกินห้าร้อยบาทหรือสองร้อยบาทตามข้อ ๒๔ แล้วแต่กรณี

ข้อ ๒๖ ให้นายกเทศมนตรีตำบลศรีสุนทร รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๙

(นายจำเริญ ทิพญพงศ์ธาดา)

ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต

(นายวรวิทย์ ทรงยศ)

นายกเทศมนตรีตำบลศรีสุนทร

อัตราค่าอาหารและค่าธรรมเนียม

ท้ายเทศบัญญัติเทศบาลตำบลศรีสุนทร เรื่อง การควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ.๒๕๕๙

.....

ข้อ ๑. ให้เรียกเก็บอากรการฆ่าสัตว์ตามอัตรา ดังต่อไปนี้

โค	ตัวละ	๑๒	บาท
กระบือ	ตัวละ	๑๕	บาท
สุกร	ตัวละ	๑๐	บาท
สุกรที่มีน้ำหนักต่ำกว่า ๒๒.๕ กิโลกรัม	ตัวละ	๕	บาท
แพะหรือแกะ	ตัวละ	๔	บาท
ไก่ เป็ด หรือห่าน	ตัวละ	๑๐	สตางค์

ข้อ ๒. สำหรับการฆ่าสัตว์ในโรงฆ่าสัตว์ของราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยราชการอื่นใดที่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์ และค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์ตามอัตรา ดังต่อไปนี้

(ก.) ค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์

โค	ตัวละ	๑๒	บาท
กระบือ	ตัวละ	๑๕	บาท
สุกร	ตัวละ	๑๕	บาท
แพะ หรือแกะ	ตัวละ	๔	บาท
ไก่	ตัวละ	๓๐	สตางค์
เป็ด	ตัวละ	๕๐	สตางค์
ห่าน	ตัวละ	๑	บาท

(ข.) ค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์

โค กระบือ สุกร แพะ หรือแกะ	ตัวละ	๓	บาท
ไก่ เป็ด หรือห่าน	ตัวละ	๑๐	สตางค์

ข้อ ๓. ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมการประทับตรารับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายเองหรือที่มีได้ถูกฆ่าตามเทศบัญญัตินี้ ตามอัตรา ดังต่อไปนี้

(ก.) ค่าพาหนะของพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามระเบียบว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของทางราชการ

(ข.) ค่าเบี้ยเลี้ยงของพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามระเบียบว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของทางราชการ

(ค.) ค่าธรรมเนียมการประทับตรารับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์

โค	ตัวละ	๑๒	บาท
กระบือ	ตัวละ	๑๕	บาท
สุกร	ตัวละ	๑๐	บาท
สุกรที่มีน้ำหนักต่ำกว่า ๒๒.๕ กิโลกรัม	ตัวละ	๕	บาท

แพะ หรือแกะ
ไก่ เป็ด หรือห่าน

ตัวละ ๔ บาท
ตัวละ ๑๐ สตางค์

- ข้อ ๔. ให้ยกเว้นค่าอากรการฆ่าสัตว์สำหรับการฆ่าสุกร ไก่ เป็ด หรือห่าน เพื่อส่งออกจำหน่ายต่างประเทศ
- ข้อ ๕. ให้ยกเว้นอากรการฆ่าสัตว์ ค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์ และค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์ ในกรณีและผู้แจ้งการฆ่าสัตว์ในวันตรุษขิดิลอฎฮา และวันเมาลิดนาบี ณ มัสยิด ในปีหนึ่งรวมกันไม่เกินมัสยิดละสองครั้ง และแต่ละครั้งให้ยกเว้นสำหรับโคและกระบือรวมกันไม่เกินสองตัว สำหรับแพะหรือแกะรวมกันไม่เกินสี่ตัว
- ข้อ ๖. ภายใต้บังคับข้อ ๕ การฆ่าไก่ เป็ด และห่านที่สามารถทำการฆ่าออกโรงฆ่าสัตว์ตามข้อ ๑๗ ให้ยกเว้นอากรการฆ่าสัตว์ ค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์ และค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์ แต่ให้นำมาฆ่าในโรงฆ่าสัตว์ของราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยราชการอื่นใดที่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี ให้ยกเว้นเฉพาะอากรการฆ่าสัตว์
- ข้อ ๗. ให้ยกเว้นอากรการฆ่าสัตว์ ค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์ และค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์ สำหรับการฆ่าสัตว์เพื่อตรวจพิสูจน์หรือทดลองทางวิชาการ โดยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ของกรมปศุสัตว์หรือโดยเจ้าหน้าที่ของหน่วยราชการ หรือองค์การที่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีไม่ว่าจะเป็นการฆ่าออกโรงฆ่าสัตว์หรือในโรงฆ่าสัตว์ก็ตาม
- ข้อ ๘. ให้ยกเว้นอากรการฆ่าสัตว์ ค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์ และค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์ ให้แก่องค์การผลิตอาหารสำเร็จรูปเฉพาะการฆ่าสัตว์เพื่อผลิตอาหารสำเร็จรูป ณ โรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ขององค์การผลิตอาหารสำเร็จรูป
- ข้อ ๙. ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์และการฆ่าสัตว์ ฉบับละ ๒๐๐ บาท
- ข้อ ๑๐. ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ฉบับ ๕๐ บาท

.....